

hela sjön borde utföras på senhösten sedan högvattnet tömt sig i Lop-nor och gjort även dess norra del farbar.

Min dröm att det en gång i livet skulle förunnas mig att med kanoter navigera "Den vandrande sjön" i dess nya, nordliga bädd, hade sålunda visserligen gått i uppfyllelse och jag hade all anledning att vara tacksam därför. Däremot hade min förhoppning att få göra en längre sjöfärd på Lop-nor icke blivit förverkligad, ehuru Chen och jag åtminstone hade den tillfredsställelsen att under tre dagar ha gjort vårt yttersta för att nå även detta mål. Kanske det var en lycka för oss att våra fyra roddare icke förmådde att släpa de båda, icke längre sammanbundna och därför så mycket lättare kanoterna över den breda tröskel, där sjöbottnen befann sig snart sagt i vattenbrynet eller i varje fall icke mer än 7 cm. under dess yta. Förmodligen utgjorde denna tröskel gränsen mellan sött och salt vatten. Den norra bassängen, i vilken vi förgäves sökte efter en djupare ränna, mottager nämligen oavbrutet färskt vatten från Kum-daria och överskottet rinner över tröskeln till den stora, ballongartat ansvallda södra bassängen. Med all sannolikhet är även denna mycket grund. Det största djup jag på sin tid lodade i Kara-koschun uppgick till fyra och en halv meter och lika stort var maximaldjupet i sjön Soghonor, där två av Etsin gols deltaarmar komma till ro och som löjtnant Henning Haslund och jag djuplodade på hösten 1927.

Med all sannolikhet överstiger nya Lop-nors djup icke detta värde. Men på grund av den förargliga trös-